TINERETUL VA LUA CU ASALT MEDALIILE

Campioni olimpici în 1968, medaliați cu aur la europenele de la Moscova-1969, vor deveni Patzaichin și Covaliov campioni mondiali în 1970?

Foto P. ROMOȘAN

Cunoscuta pistă de sporturi nautice de la Sadsweret din apropierea capitalei daneze a fost aleasă ca gazdă a principalei confruntări internaționale a sezonului 1970 — campionatele mondiale de caiac-canoe.

Este, desigur, mult prea devreme pentru pronosticuri privind clasamentele celor 16 probe dar de pe acum este aproape sigur că ediția de la Copenhaga a campionatelor mondiale va consacra „garnitura" tinără a țărilor care, și pînă acum, au alcătuit plutonul fruntaș al acestui sport: Ungaria, U.R.S.S., România, în primul rînd, ca și a țărilor reprezentate de regulă prin două-trei echipaje de certă valoare (R.D.G., R.F.G., Danemarca).

Anticipația unei puternice afirmări a tinerilor are în vedere nu numai excelenta lor evoluție la ultimele campionate europene de la Moscova — 1969, ci mai ales criteriul de bază al tuturor echipelor de a pregăti pentru J.O. de la München loturi de sportivi din rîndul cărora vor lipsi, inerent, marile valori ale anilor trecuți și care, la ora actuală, nu mai prezintă garanția unui potențial mare pentru 1972.

Așadar, C.M. de la Copenhaga vor fi, după toate probabilitățile, întrecerile care vor consemna triumful unor sportivi cum sînt: Tatar, Patzaichin, componentele echipajelor feminine ale U.R.S.S. și R.D.G. etc.

Este însă foarte posibil ca pînă la starturile de la Copenhaga să mai apară în diferite echipe nume pînă acum necunoscute sau neafirmate în arena internațională. Ne-ar bucura nespus de mult ca printre acestea să se numere și foarte tinerii sportivi români promovați în lotul național după C.E. de la Moscova (Roco Rujan, M. Zafiu, M. Nichiforov etc.).

Nu poate fi dat, în această ordine de idei, un verdict final, căci este de așteptat ca sportivii mai vîrstnici să caute să pună în valoare întreaga lor experiență pentru a-și păstra supremația în unele probe. Progresele remarcabile realizate de unii sportivi tineri nu exclud, deci, automat scoaterea din lupta pentru medalii a unor caiaciști și canoiști cum ar fi, de exemplu, multiplul nostru campion Aurel Vernescu sau pe coechipierul său Afanasie Sciotnic. Este, la urma urmei, o chestiune de pregătire și de voință. O cursă, am putea spune, în care vor cîștiga cei care în această iarnă își vor pregăti cu minuțiozitate startul de la Copenhaga.

Țara noastră va participa, se înțelege, cu tot ce are mai bun în toate probele înscrise în programul C.M. Mai „vîrstnicul" Vernescu, acest veșnic neobosit culegător de medalii la oricare ediție a C.E. sau C.M., va asalta și la acest concurs, sînt sigur, cu succes aurul strălucitor.

Tînărul nostru echipaj Patzaichin-Covaliov, campion olimpic în 1968, își va adăuga, în palmares, cred, și medalia de campion mondial.

Și să nu uităm că echipajul nostru de canoe dublu este singurul dintre laureații români de la J.O. din Mexic care a obținut în anul postolimpic un rezultat merituos, titlul de campion european.

Fetele noastre care în anul 1968 au repurtat succese la J.O. din Mexic, au avut o scădere valorică în 1969, dar vîrsta actualelor componente și calitățile lor fizice ne dau garanția că pe fondul unei pregătiri tehnice corespunzătoare saltul calitativ este probabil chiar în condițiile unei concurențe foarte puternice. Rămîne doar ca federația română de caiac-canoe să asigure toate măsurile pentru îndeplinirea integrală a planului general de pregătire, să sprijine eficient colectivul de specialiști însărcinat cu selecția și pregătirea echipei care ne va reprezenta la C.M.

Orientarea muncii în loturile republicane oferă încrederea că și viitoarele campionate mondiale ne vor aduce satisfacțiile dorite.

prof. Ioan ZAMFIR
secretar general al federației române de caiac-canoe

LA MONTREAL ȘI WINNIPEG

O CONFRUNTARE ÎNTRE DOUĂ ȘCOLI DE HOCHEI

Întrecerea fruntașelor hocheiului mondial capătă în 1970 o turnură foarte interesantă, plină de inedit. Este pentru prima oară cînd grupa A a campionatului mondial poposește pe patinoarele Canadei, în țara pe care am învățat s-o denumim „patria hocheiului". Va fi interesantă, se înțelege, mai ales pentru faptul că foștii deținători ai supremației vor încerca, pe terenul lor, să aplice propriul lor stil de joc, care diferă substanțial de formele pe care le-a căpătat hocheiul pe continentul european. Iată de ce, se poate spune că C. M. 1970 va fi — mai mult ca oricînd — o confruntare de concepții diferite, o luptă a școlilor hocheiului.

Poate că nu este de prisos să mai spunem o dată care sînt, în esență, aceste diferențe. În concepția canadiană a hocheiului, care este și cea originară (fiindcă jocul cu pucul și crosa s-a născut în nordul Americii), această disciplină sportivă poartă atributele bărbăției și ale unui spectacol de luptă. Învinge pe gheață cine este mai puternic fizicește, cine este mai curajos, în fine, cine trage mai bine la poartă, din orice poziție. În acest sens, pentru canadieni hocheiul, deși se joacă pe echipe, are în multe privințe trăsăturile caracteristice ale unui sport individual. În Canada (ca și în S.U.A., în paranteză fie spus) există cultul marilor vedete ale gheții, jucători excepționali, în stare, prin efortul lor singular, să răstoarne soarta unui meci.

Altfel am înțeles noi hocheiul, cei din Europa, mai cu seamă în Uniunea Sovietică, fiindcă țara noastră deține de mai mulți ani supremația în această ramură a sporturilor de iarnă. La noi, ca și în Cehoslovacia sau Suedia, de pildă, se insistă pe latura colectivă a hocheiului, punîndu-se accent pe tactică și psihologia jocului, fără a neglija, bineînțeles, tehnica individuală a sportivilor.

Cînd aceste două hocheiuri se confruntă pe terenul de gheață, rezultă două feluri de critici. Canadienii ne acuză că jucăm prea rafinat, în detrimentul spiritului bărbătesc. Iar noi îi acuzăm pe adversarii noștri transoceanici că joacă direct brutal, periculos.

Nu este în intenția mea de a pronunța un verdict în delimitarea dreptății, în această controversă ajunsă clasică. Dar, practic, se poate spune că pentru europeni, viitoarele întreceri de la Montreal și Winnipeg sînt redutabile mai ales în această privință. Pe scurt, ne temem că acolo se va juca peste măsură de brutal.

Anatoli Tarasov, unul dintre cei care au contribuit substanțial la succesele hocheiștilor sovietici

Foto PRESSENS BILD-STOCKHOLM

Ultimele apariții ale naționalei canadiene în Europa — în special recentele sale jocuri în cadrul turneului internațional de la Moscova — au arătat că gazdele viitorului C. M. fac chiar pregătiri în acest sens, vor să impună cu orice preț prepondereța hocheiului axat pe forța fizică. Dacă ne gîndim că, așa cum sună mult comentata hotărîre a L.I.H.G., acestei echipe mai trebuie să i se adauge și cîțiva jucători profesioniști (care practică cu precădere jocul în forță) atunci temerile noastre nu sînt de loc lipsite de temei.

Ne vom duce totuși să jucăm hochei la Montreal și, cu forțele proaspete ale tinerilor hocheiști, pe care i-am inclus în echipa U.R.S.S., port speranța că avem șanse în păstrarea medaliilor de aur. Firește, o șansă echivalentă o acord gazdelor. Dar depinde de interpretările care se vor da, la fața locului, regulilor de joc.

Așa văd eu, la această oră, contururile marii întreceri hocheistice, care este programată „în premieră" în țara de unde jocul nostru a fost inventat.

Anatoli TARASOV
antrenor emerit, antrenor al echipei T.S.K.A.-Moscova, campioană unională, antrenor secund al reprezentativei U.R.S.S.

RENDEZ-VOUS LA ANKARA PENTRU SCRIMERII LUMII

Este cunoscut, desigur, faptul că unul din campionatele mondiale ale anului 1970 se va desfășura în Turcia. Este vorba despre întrecerea la cel mai înalt nivel a scrimerilor din toată lumea pe care orașul Ankara va fi încîntat să o găzduiască într-un veritabil palat al sporturilor dispunînd de o impozantă sală prevăzută cu tribune pentru circa 10 000 de spectatori și avînd în imediata sa vecinătate alte săli mai mici utilizabile atît pentru antrenamente cît și pentru desfășurarea tururilor preliminare ale unei competiții de asemenea proporții.

Federația de scrimă a Turciei privește cu toată seriozitatea obligațiile ce-i revin în organizarea acestor campionate mondiale și, ca atare, ea a început pregătirile de rigoare încă din anul 1968. La acea dată, moderna construcție care va deveni, în septembrie viitor, teatrul duelurilor între așii planșei, era terminată.

Ne-am îndreptat, așadar, preocupările spre asigurarea materialului necesar (planșe, aparataj electric de semnalizare etc.), așa cum am luat măsuri pentru a oferi oaspeților condiții confortabile de ședere în Ankara. În momentul de față, aceste probleme sînt, practic, rezolvate.

Ne-am preocupat, de asemenea, de pregătirea personalului ce va îndeplini diferite funcții în legătură cu desfășurarea competiției, cu informarea reprezentanților presei, radioului și televiziunii etc. Aceștia au și fost supuși unui prim examen cu ocazia turneelor internaționale desfășurate în octombrie 1969 la Ankara și la Istanbul, turnee care au constituit și un sondaj referitor la audiența de care se bucură scrima în rîndurile publicului nostru. Rezultatele au fost îmbucurătoare, din moment ce am reușit să atragem 2 500—3 000 de spectatori.

Întrucît nu vrem să ne limităm numai la rolul de amfitrioni ai campionatelor ne îngrijim și de pregătirea scrimerilor noștri pe care dorim să-i vedem, pe cît posibil, clasați pe locuri onorabile în ierarhia mondială a scrimei. De aceea le vom da posibilitatea să participe, pînă atunci, la diferite turneee internaționale pentru a acumula o experiență de concurs cît mai bogată.

Convinși că prin strădaniile noastre vom servi progresul și creșterea popularității unui frumos sport, așteptăm să salutăm, cu toată plăcerea, un număr cît mai mare de participanți la acest rendez-vous mondial al scrimerilor.

Nef'i GUVEN
președintele federației turce de scrimă

VIENA SE PREGĂTEȘTE PENTRU PRIMELE „EUROPENE" DE ATLETISM ÎN SALĂ

Viktor Saneev, recordmanul lumii la triplu, campion olimpic și european, are legitime aspirații la cucerirea primului titlu de campion continental în sală

Foto: U.P.I.

Principalul eveniment atletic al anului 1970 va fi găzduit de Viena. Cei mai buni atleți ai continentului se vor întrece în acest oraș, în cadrul campionatelor europene de sală. Prin urmare, atleții nu își vor disputa întîietatea pe piste de zgură, ci pe parchetul de la „Wiener Sporthalle". Cele două zile din mijlocul lunii martie (14 și 15) vor reuni în această sală apreciată drept cea mai mare și cea mai frumoasă din Europa atleți și atlete din 29 de țări, care vor încerca să obțină performanțe deosebite. Anul trecut, la un concurs internațional, în această sală au fost stabilite rezultate excepționale pe 60 m (record mondial de sală) și 5,30 m la săritura cu prăjina.

Pentru vienezi acest concurs de mare anvergură va constitui un eveniment deosebit. Nici cînd pînă acum „Orașul valsurilor" nu a găzduit o reuniune atletică atît de selectă ca cea pe care o așteptăm acum. Iată de ce campionatele europene de sală de la Viena se vor bucura de toate onorurile. Președintele Republicii dr. Franz Jonas a binevoit să accepte să prezideze, cu titlu onorific, comisia de organizare. Organizatorii fac de pe acum eforturi pentru ca întrecerile să se desfășoare în cele mai bune condiții tehnice. De pildă, concurenții vor avea prilejul să se antreneze și să-și facă încălzirea în sălile anexă ale marelui stadion acoperit, fiecare încăpere avînd o temperatură constantă.

Se așteaptă ca toate cele 7 000 de bilete să fie epuizate încă în primele săptămîni ale noului an. De pe acum s-au primit peste 100 de acreditări la masa presei. 22 de posturi de radio și televiziune vor transmite în direct desfășurarea întrecerilor.

Fără îndoială că întrecerile atleților pentru titlurile europene vor constitui un real succes atît din punct de vedere al participării, cît și al performanțelor ce se vor stabili cu acest prilej.

Iosef STRABL
șeful biroului de presă al Campionatelor europene de sală

Marea sală a sporturilor din capitala Austriei

Foto VOTAVA-Viena

LA STARTUL UNUI PASIONANT AN AUTOMOBILISTIC

Pilotul belgian Jackie Ickx s-a aflat zilele trecute la Roma unde a făcut o cursă de probă pe autodromul Vallelunga cu noua mașină de formula 1 realizată de firma Ferrari.

Foto ASSOCIATED PRESS

Sezonul hivernal din emisfera noastră impune o pauză generală în lumea sporturilor cu motor. Este, însă, o pauză care afectează numai activitatea competițională deoarece, încă de la ultimele curse contînd pentru campionatul mondial, așii volanului devin ținta unor tratative cu evoluție foarte zbuciumată uneori. Acum, această perioadă a transferurilor de nume ilustre de la o firmă la alta este, practic, încheiată așa încît putem oferi cititorilor noștri o sinteză a noutăților intervenite în configurația formațiilor de piloți din cea mai importantă categorie a mașinilor de curse: formula I.

CAMPIONUL LUMII OPTEAZĂ PENTRU V—8

În numai cei doi ani de activitate în formula 1, firma franceză Matra a reușit — beneficiind și de aportul unui excelent pilot ca Jackie Stewart — să găsească drumul spre titlul mondial. Și totuși, Matra nu și-a găsit încă stabilitatea în sectorul tehnic-constructiv căci, dacă în 1968 a utilizat pentru o formație (Matra — Franța) mașina MS-11 cu motor Matra V-12, pentru cealaltă formație (Matra International) a preferat un MS-10 cu motor Ford Cosworth. Cum MS-11 nu a dat satisfacție, în 1969 a utilizat numai cel de al doilea tip, cu care a cîștigat campionatul mondial. Acum, firma vrea să renunțe la modelul franco-englez în favoarea unuia exclusiv francez. Campionul mondial Stewart, preferă, însă, motorul V-8 și deoarece nu s-a putut ajunge la un acord Matra va rămîne numai cu formația franceză care va dispune de două mașini Matra V-12, avînd ca piloți pe Jean Pierre-Beltoise (prim pilot), J. Servoz Gavin și Henri Pescarolo.

De altfel, în foile de concurs ale viitoarelor întreceri nu va mai figura firma Matra ci cuplul (recent constituit) Matra-Simca.

Ce va face Jackie Stewart? Va alerga pentru o nouă marcă britanică, „March" care folosește motorul Ford Cosworth V-8, atît de îndrăgit de Jackie. Fostul manager al formației Matra International, Ken Tyrrel a și achiziționat pentru campionul lumii o mașină de acest tip.

March va dispune și de un al doilea alergător de larg renume, Chris Amon, așa încît se poate spune că își va face intrarea în lumea sporturilor cu motor sub cele mai promițătoare auspicii.

ORGOLIOȘII AȘI AI VOLANULUI

Aceasta înseamnă că Amon nu va mai alerga pentru Ferrari? Întocmai. După trei ani de colaborare cu firma italiană, Chris Amon a plecat peste Canalul Mînecii pentru că orgoliul său nu i-a permis — în ciuda unei ispititoare reînnoiri de contract — să rămînă într-o formație care l-a angajat, cu egale drepturi ca ale sale, pe fostul său pilot secund.

Este vorba despre belgianul Jackie Ickx care, în ajunul Marelui Premiu al Canadei a furnizat presei de specialitate, o știre de senzație semnînd pentru Ferrari. El părăsea formația lui Jack Brabham în care — se pare — era ținut pe planul al doilea deși făcuse, în repetate rînduri, dovada maturității sale sportive. Deci, tot o chestiune de orgoliu...

CE SE ÎNTÎMPLĂ CU BRABHAM?

Jack Brabham, „maestrul" care conduce și aleargă pentru formația ce-i poartă numele, a renunțat la ideea de a abandona pista.

Principala lui preocupare, în momentul de față, o constituie găsirea unui pilot care să-i ia locul lui Ickx. S-ar putea ca problema să se rezolve cu ajutorul firmei Porsche care a hotărît să-i dea lui Jo Siffert să piloteze o mașină tip Brabham. Rămîne, însă, un inconvenient: Porsche ca și Siffert sînt legați de firma de pneuri Firestone în timp ce mașinile Brabham sînt prevăzute cu pneurile marii rivale a acesteia, Goodyear.

Interesant de reținut este și faptul că trecerea lui Siffert la Brabham (cu subvenția lui Porsche) a lovit — s-ar putea, chiar, în mod fatal — în cea mai celebră formație particulară, Rob Walker. Moderna mașină Lotus a acesteia ar urma să fie încredințată lui Servoz Gavin dar dacă el va accepta să fie pilot secund la Matra, atunci formația Rob Walker va fi nevoită să-și înceteze activitatea.

HONDA — UN DEBUT PROBABIL

Sub semnul probabilității stă deocamdată și așteptatul debut în cursele de formula 1 al firmei japoneze Honda. Aceasta a făcut multiple încercări, în cursul anului 1969, cu o mașină monoloc pe care ar vrea să o încredințeze lui John Surtees. Un al doilea exemplar ar avea ca pilot pe Tetsu Ikazawa.

Pînă la clarificarea opțiunii lui Surtees situația se menține nestabilă și în formația firmei engleze BRM care, în 1969, a contat pe aportul acestui pilot și al lui Jackie Oliver. În cazul în care Surtees va opta pentru mașina niponă, BRM va apela la Pedro Rodriguez (actualmente fără nici un contract) sau, poate, la Henri Pescarolo.

EXISTĂ ȘI CITEVA POZIȚII STABILE

Între atîtea mișcări de translație (mai mult sau mai puțin senzaționale) trebuie să consemnăm consecvența lui Graham Hill și a lui Jochen Rindt care continuă să rămînă piloții lui Lotus. Și probabil, ca răsplată pentru fidelitatea lor li se oferă ambilor, în locul tipului 49 B, cîte o mașină nouă. Pentru Lotus vor mai concura John Milles (ca pilot rezervă) și Marion Andretti (care, deși este angajat de Ferrari, a primit dezlegare să alerge pe mașini Lotus în cîteva probe).

Statu quo — firește! — și în mica formație McLaren alcătuită din Bruce McLaren și vechiul său amic Dennis Hulme.

De asemenea, Piers Courage va continua să conducă pentru formația Franck Williams, împreună cu italianul De Tomaso. Courage va pilota, totodată, cîteva prototipuri ale firmei Alfa Romeo.

★

...Și acum, să așteptăm primul start din cadrul campionatului mondial — formula 1. El va avea loc la 7 martie 1970 cînd se va alerga Marele Premiu al Africii de Sud.

Sebastian BONIFACIU